

SABATS UN GALS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk 2:8–13; 5Moz 5:12–15; Ps 33:6, 9; Atkl 14; 2Pēt 3:13; Atkl 21:1.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Un rādīt, kā ir piepildījies lielais noslēpums, kas no laiku laikiem bija apslēpts visu lietu radītājā Dievā, kas ir radījis visas lietas caur Jēzu Kristu.” (Ef 3:9)

Cilvēka cieņas būtība ir viņa radīšana. Fakts, ka Dievs mūs ir radījis unikālā veidā, piešķir vērtību katram cilvēkam. Nedzimušajam mātes miesās, neelastīgam puscaudzim, jaunietim ar Dauna sindromu un vecmāmiņai ar Alcheimera slimību – visiem ir milzīga vērtība Dieva acīs. Dievs ir viņu Tēvs. Tie ir Viņa dēli un meitas. “Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos.” (Apd 17:24–26)

Mums ir kopīgs mantojums. Mēs visi piederam vienai ģimenei. Mēs esam brāļi un māšas, ko plānojis, izveidojis un radījis pats Dievs. Radīšana iedod patiesu pašvērtības izjūtu. Kad savienojas gēni un hromosomas, lai izveidotu unikālu bioloģisku tavas personības struktūru, Dievs aizmet prom paraugu. Nav neviena visā Visumā, kas būtu tāds pats kā tu. Tu esi unikāls, vienīgais tāds radījums, būtne, kurai ir tik neizsakāma vērtība, ka Dievs, kurš radīja kosmosu, pieņēma mūsu miesu un piedāvāja Sevi kā upuri par tevi un taviem grēkiem!

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. maijā.

Tiesa, radīšana un atbildība

Ja mēs būtu tikai pēc nejaušības principa kopā saliktas šūnas, nejaušības produkts un nekas vairāk kā tikai attīstītāks Āfrikas pērtiķis, tad dzīvei būtu maza nozīme. Ja mēs esam tikai viens no astoņiem miljardiem cilvēku, kas savā starpā cīnās par dzīves telpu uz planētas, ko sauc par Zemi, dzīve zaudē jēgu, tad tā ir tikai izdzīvošana. Turpretī Bībeles radīšanas stāsts iedod dzīvei jēgu un morālu pamatu. Mūs ir radījis Dievs, un mēs esam Viņa priekšā atbildīgi par savu rīcību. Tas, kurš radīja mūs, prasa no mums atbildību. Viņš ir radījis absolūto, kaut arī tas ir pasaulē, kurā valda “morāls relativisms”.

Izlasi Atkl 14:7, Rm 14:10 un Jēk 2:8–13. Ko tiesa saka par atbildībām un pienākumiem? Kā savā starpā ir saistīta tiesa, Dieva baušļi un pielūgsmē? _____

Triju eņģeļu vēsts no Atkl 14. nodaļas paziņo, ka “tiesas stunda ir atnākusi” (Atkl 14:7). Tā kā Dievs mūs ir radījis ar spēju pieņemt morālus lēmumus, mēs esam atbildīgi par tiem. Ja mēs būtu tikai nejaušs šūnu sakopojums, tikai savas iedzimtības un vides produkts, mūsu rīcību lielā mērā noteiktu spēki, kurus mēs nekontrolējam.

Bet tiesa ietver morālu atbildību. Šajā zemes vēstures krīzes stundā, tiesas stundā, Dievs aicina mūs pieņemt lēmumus mūžības gaismā. Pirmā eņģeļa nopietnais aicinājums “pielūgt To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl 14:7) atzīst, ka visas pielūgsmes pamatā ir fakts, ka mūs ir radījis Dievs.

Vienlaikus mūsu uzticība septītās dienas sabbatam parāda mūsu ticību, ka Jēzus ir cienīgs saņemt pielūgsmi kā mūsu Radītājs. Tā atklāj, ka mēs pieņemam Viņa desmit baušļu likumu kā dievišķi iedvesmotus principus, lai dzīvotu vispiepildītāko dzīvi. Tā kā likums ir Dieva valdības pamats un Viņa rakstura atklāsme, tas kļūst par standartu tiesā. Ar savu uzticību sabata bauslim mēs parādam, ka apņemamies dzīvot paklausīgu dzīvi.

Kā izpratne par radīšanu ietekmē mūsu uzvedību? Kāda saistība mūsu iedzimtībai un videi ir ar izvēlēm, ko mēs izdarām ik dienas? Kā mēs varam Dieva žēlastībā pārvarēt rakstura trūkumus, ko mēs paši neesam izvēlējušies? _____

Sabats un radīšana

Dievs mums deva sabatu tāpēc, ka mūsu pasaulei ļoti vajadzīga pārliecinoša vēsts par radīšanu. Mēs esam pētījuši šo vēsti, kas atrodama Atkl 14:6, 7.

Sātans ir pielicis visas pūles, lai izkropļotu radīšanas vēsti, jo viņš ienīst Jēzu un negrib, ka Viņš saņem pielūgsmi, kas Viņam pienākas kā mūsu Radītājam un Glābējam. Sabats ir centrā lielajai cīņai par to, vai Kristus ir cienīgs saņemt pielūgsmi kā mūsu Radītājs. Dieva pēdējo dienu vēsts aicina visu cilvēci atpakaļ pie Kristus kā debesu un zemes Radītāja pielūgsmes. Visas pielūgsmes pamatā ir fakts, ka Viņš mūs ir radījis.

Izlasi 1Moz 2:1–3, 2Moz 20:8–11 un 5Moz 5:12–15, domājot par Atkl 14:6, 7. Kā mēs sabata bauslī varam ieraudzīt saistību starp radīšanu un glābšanu? _____

Sabats ir mūžīgs simbols mūsu dusai Viņā. Tā ir īpaša zīme, kas liecina par uzticību Radītājam (Ec 20:12, 20). Tā ir nevis patvaļīga likuma prasība, bet gan atklāj patiesu atpūtu no cenšanās iegūt taisnību ar darbiem, jo taisnību mēs varam atrast Viņā. Sabats runā par Dievu, kas mūsu labā ir izdarījis to, ko mēs paši nekad nevarētu sasniegt.

Svētie Raksti aicina mūs katru sabatu dusēt Viņa mīlestībā un rūpēs. Sabats ir dusas, nevis darbu simbols; žēlastība, nevis burta kalpība; garantija, nevis nosodījums; atkarība no Viņa, nevis pašiem no sevis. Katru sabatu mēs priecājamies Viņa labestībā un slavējam Viņu par glābšanu, ko var atrast tikai Kristū.

Sabats ir arī mūžīga saikne starp Ēdenes pilnību pagātnē un jauno debesu un jaunās zemes godību nākotnē (Jes 65:17, Atkl 21:1).

Sabats aicina mūs atpakaļ pie savām saknēm. Tā ir saikne ar mūsu izcelsmes ģimeni. Sabats ir nepārtraukti ievērots kopš laika iesākuma. Tā ir nesaraujama saikne ar mūsu radīšanu. Tas notur mūsu uzmanību pie godības pilnās patiesības, ka mēs esam Dieva bērni. Tas aicina mūs būt ļoti personīgās, tuvās attiecībās ar Viņu.

Kā Atkl 14:6, 7 norāda uz sabata bausli, un kāpēc gala laika vēstī tas ir svarīgi?

(Sk. 2Moz 20:8–11.) _____

Ne tik smalka krāpšana

Mēģinot iznīcināt mūsu radīšanas unikalitāti, velns ir izmantojis ne tik smalku viltojumu. Viltojums, ko ir pieņēmuši pat daži no mūsu vidus, ir šāds: Dievs ir mūsu radīšanas pamatā, bet Viņam bija vajadzīgi daudzi gadsimti, lai izsauktu esamībā dzīvību, un evolūcija bija process, ko Viņš izmantoja. Šī pieeja cenšas saskaņot “zinātniskos datus” ar radīšanas ziņojumu. Tā pieņem, ka radīšanas dienas bija gari, nekonkrēti laika periodi un ka dzīvība virs zemes ir miljardiem gadus sena.

Izlasi Ps 33:6, 9 un Ebr 11:3. Ko šie skaidrie Bībeles panti stāsta mums par to, kā Dievs radīja pasauli? _____

Bībeles ziņojums ir skaidrs. Dievs “runāja, un tā notika, Viņš pavēlēja, un viss radās” (Ps 33:9). “Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva Vārda spēkā, ka no neredzamā cēlies redzamais” (Ebr 11:3). Pirmās Mozus grāmatas pirmā nodaļa apstiprina, ka Dievs radīja pasauli sešās burtiskās dienās un atpūtās septītajā. 1Moz 1. un 2. nodaļas uzbūve nepieļauj neko citu. Pat zinātnieki, kas netic radīšanai burtiskās sešās dienās, atzīst, ka autors rakstījis par radīšanu sešās dienās.

Ebreju vārds “diena” 1Moz 1. nodaļā ir “jom”. Visā Bībelē katru reizi, kad lietvārdam “jom” pievienots skaitļa vārds (trešā diena, pirmā diena utt.), tas ierobežo laika periodu uz 24 stundām. Nav neviena gadījuma Bībelē, kur lietvārda “jom” modificēšana ar skaitļa vārdu norādītu uz nekonkrētu laika periodu. Bez izņēmumiem tas vienmēr ir 24 stundu periods.

Ja Dievs nav radījis pasauli sešās burtiskās dienās, kāda tad nozīme būtu septītās dienas sabbatam? Kāpēc Dievs to būtu pavēlējis ievērot? Nebūtu absolūti nekādas jēgas atstāt sabbatu kā mūžīgu piemiņu sešu dienu radīšanas nedēļai, ja sešu dienu radīšanas nedēļas vispār nebūtu. Pieņemt uzskatu par gariem radīšanas laikmetiem nozīmē izaicināt pašu vajadzību pēc septītās dienas sabata. Tas arī rada nopietnus jautājumus par Svēto Rakstu viengabalainību.

Uzbrūkot sabbatam, sātans izaicina Dieva autoritātes pašu būtību, un kas gan varētu būt vēl efektīvāks, lai iznīcinātu sešu dienu radīšanas piemiņu, ja ne sešu dienu radīšanas realitātes noliegšana? Nav brīnums, ka tik daudz cilvēku, ieskaitot kristiešus, ignorē septītās dienas sabbatu. Kāda platforma pēdējai krāpšanai!

Radīšana, sabats un gala laiks

Lielā cīņā, kas sākās Debesīs pirms tūkstošiem gadu, bija par Dieva autoritāti. Mūsdienās izaicinājums ir palicis tas pats.

Izlasi Atkl 14:7, 9 un 12. Apkopo šos pantus, pabeidzot iesāktos teikumus.

Atkl 14:7 ir aicinājums ... _____

Atkl 14:9 ir svinīgs aicinājums ne... _____

Atkl 14:12 apraksta cilvēkus, kas ... _____

Šie panti skaidri pasaka, ka galvenais jautājums pēdējo dienu konfliktā starp labo un ļauno, starp Kristu un sātānu, ir pielūgsmē. Vai mēs pielūdzam Radītāju vai zvēru? Tā kā radīšana veido pamatu visai mūsu ticībai (galu galā, vai kaut kam no tā, kam mēs ticam, būtu kāda jēga, ja mēs neticētu Dievam kā mūsu Radītājam?), septītās dienas sabats, kas iekļauts pašā radīšanas ziņojumā (1Moz 2:1–3), ir kā mūžīgs un nemainīgs radīšanas apstiprinājums. Tas ir fundamentālas mācības pamatsimbols. Vienīgais, kas ir vēl svarīgāks par to, ir pats Dievs.

Tāpēc uzurpēt septītās dienas sabatu nozīmē uzurpēt Kunga autoritāti pašā augstākajā līmenī – nostumt malā Viņu kā Radītāju. Tas nozīmē iznīcināt visu pašā kodolā. Tas patiešām nozīmē censties ieņemt paša Dieva vietu (2Tes 2:4).

Protams, īstais izšķirošais jautājums pēdējās dienās ir mūsu mīlestība un uzticība Jēzum. Bet, saskaņā ar Bībeli, šī mīlestība tiek izpausta paklausībā baušļiem (1)ņ 5:3, Atkl 14:12). Sabats ir vienīgais no baušļiem, kas to atklāj, jo tas vienīgais norāda uz Dievu kā Radītāju (2Moz 20:8–11). Nav brīnums, ka tas būs ārējais simbols, lai pēdējā šķirošanā atšķirtu tos, kas pielūdz Kungu, no tiem, kas pielūdz zvēru (Atkl 14:11, 12). Pārdomājot, cik fundamentāls sabats ir visos pārējos jautājumos, ir grūti iedomāties, ka pēdējais strīdus jautājums Radītāja pielūgsmē varētu būt kaut kas cits.

Daudzi cilvēki apgalvo, ka nav svarīgi, kuru dienu cilvēks ievēro kā sabatu, ja vien kāda diena tiek ievērota. Kā mēs varam ar Bībeli atspēkot šo argumentu? _____

Sabats un mūžīgā atdusa

Sabats ir patvēruma vieta nogurušajā pasaulē. Katru nedēļu mēs atstājam pasaules rūpes un ieejam Dieva sanāksmju centrā – sabbatā. Slavenais jūdu autors Ābrahāms Hešels (Abraham Heschel) sauc sabatu par “pili laikā”. Katru septīto dienu Dieva Debesu pils nolaižas no Debesīm uz zemi un Kungs aicina mūs Viņa klātbūtnes godībā, lai 24 stundas pavadītu ciešā sadraudzībā ar Viņu.

Savā grāmatā par sabata skaistumu un svinīgumu Hešels raksta: “Sabats ir paradīzes metafora un Dieva klātbūtnes liecība. Savās lūgšanās mēs gaidām Mesijas laikmetu, kas būs sabats, un katrs sabats sagatavo mūs šai pieredzei: ja mēs neiemācāmies, kā baudīt sabata garšu, [...] mēs nebūsim spējīgi baudīt mūžības garšu gaidāmajā pasaulē.”

Radot pasauli, Jēzus izveidoja mums īpašu mājvietu. Tur mēs varam rast patvērumu. Tur mēs varam būt drošībā. Viņa darbs ir pilnīgs. Tas ir pabeigts. Ja mēs atpūšamies sabbatā, mēs dusam Viņa mīlošajās rūpēs. Mēs dusam, gaidot savu mūžīgo atdusu jaunajās debesīs un uz jaunās zemes, kas drīz nāks.

Izlasi Jes 65:17, Jes 66:22, 2Pēt 3:13 un Atkl 21:1. Kā sabata ievērošana norāda mums uz mūžību? _____

Tas pats Dievs, kas radīja zemi pirmo reizi, radīs to atkal, un sabats paliek mūžīgs Viņa kā Radītāja simbols (sk. Jes 66:23). Patiesībā ebreji sabatu uzskatīja par simbolu, “priekšgaršu” tam, ko ebreju valodā dēvēja par “olama haba” – pasauli, kas nāks.

Vēsts, ko nes trīs lidojoši eņģeļi un kas aicina mūs pielūgt Radītāju, ir Debesu atbilde uz daudzu 21. gadsimta cilvēku bezcerīgo izmisumu. Tā norāda mums uz Radītāju – uz to, kas visu izveidoja, un uz mūsu Pestītāju, kas pēc tiesas izpildes, kad būs iznīcināts grēks, darīs visu jaunu. “Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: ‘Redzi, visu Es daru jaunu.’ Tad Viņš teica: ‘Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.’” (Atkl 21:5)

Kā tu vari padarīt sabatu par Debesu “priekšgaršu” savā un savas ģimenes dzīvē? __

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Iemesls pielūgt Dievu ir tas, ka Viņš ir Radītājs. Debesu liturģijā debešķīgās būtnes izsaka šo domu ļoti kodolīgā veidā: ‘Jo Tu esi radījis visas lietas.’ (Atkl 4:11) Dieva kā Radītāja lomai uz zemes jātiek uzsvērtai, cik daudz vien iespējams, – tā saka eņģelis. ‘Pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.’ (Atkl 14:7) Ir pareizi norādīts, ka ceturtā baušļa vārdus eņģelis izmanto, lai pamatotu aicinājumu pielūgt Dievu (2Moz 20:11). [..]

Dekalogā sabata bauslis ir kā zīmogs, kas (1) norāda, kas ir Dievs: Radītājs, (2) apstiprina teritoriju, pār ko Viņš valda: visu, ko Viņš ir radījis, un (3) atklāj Viņa tiesības valdīt: jo Viņš ir visu radījis. Lai pūķis gūtu panākumus, viņam kaut kādā veidā šī piemiņa ir jānostumj malā.” (Ángel Manuel Rodríguez “The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages”, 40, 41. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā sabata vēsts atbild uz lielajiem dzīves jautājumiem, tādiem kā – no kurienes es nāku, kāpēc es esmu šeit un kāds ir mans mūžīgais liktenis?

2. Pakavējies pie radīšanas brīnuma. Pakavējies pie brīnuma, ka tu eksistē šajā milzīgajā universā. Ko faktam, ka augstākā šīs radīšanas piemiņa, sabats, nāk pie mums (pretstatā tam, ka mēs ejam pie tā) katru nedēļu bez izņēmuma, māca mums par to, cik svarīga ir mācība par radīšanu?

3. Kā pielūgsmes jautājums atklāts Dan 3. un Dan 6. nodaļas inspirētajos ziņojumos? Kas šajos ziņojumos ir atklāts tāds, kas palīdz mums sagatavoties un paredzēt, kādus izaicinājumus Dieva uzticīgie ļaudis piedzīvos krīzes laikā saistībā ar “zvēra zīmi”?

4. Kā mēs varam parādīt cilvēkiem, kas tic miljoniem, pat miljardiem gadus ilgai evolūcijai kā šīs pasaules radīšanas veidam, cik neļūdzīgi būtu saglabāt septītās dienas sabatu kā piemiņu šai radīšanai?